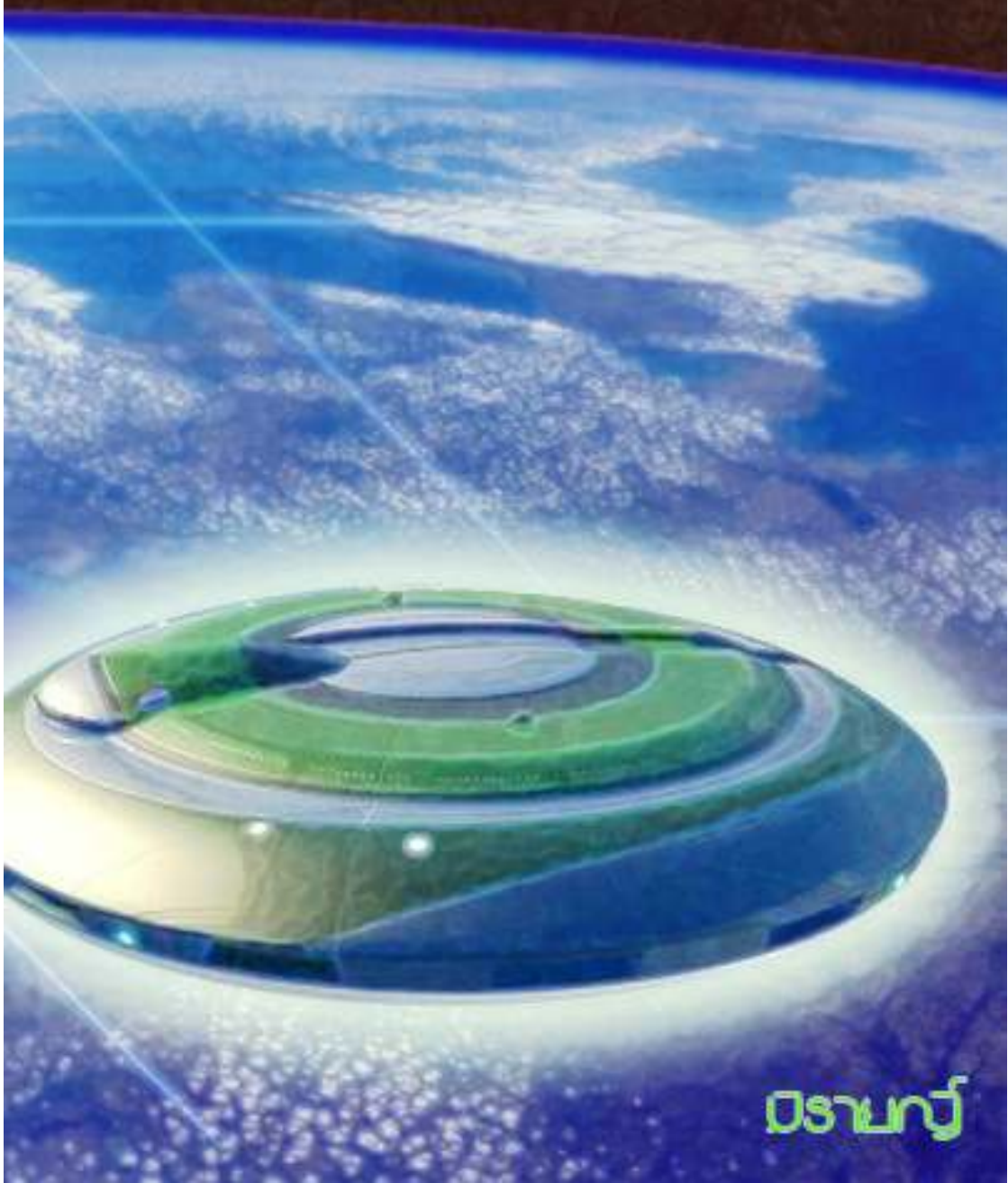

ឃុំណាមីអូណ

ពិរាមាស

ผู้มาเยือน

มีรายณ์เขียน

ภาพปก UFOs over Michigan by Farlane

จัดพิมพ์ในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์โดย

MiRAYEBOOK ([facebook.com/mirayebook](https://www.facebook.com/mirayebook))

พิมพ์ครั้งแรก   พฤษภาคม   ๒๕๕๕

พิมพ์ครั้งที่ ๒   กันยายน   ๒๕๕๕ (ปรับปรุงใหม่)

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ โดยละเว้นซึ่งบางประการ ตามสัญญาอนุญาต ครีเอทีฟ คอมมอนส์ที่ CC BY-NC-ND 3.0 สามารถอ่านออนไลน์ หรือดาวน์โหลดเพื่ออ่านได้เป็นการส่วนตัว การเผยแพร่ต่อทางอินเทอร์เน็ตสามารถทำได้โดยแสดงที่มา ห้ามคัดลอกหรือดัดแปลงส่วนหนึ่งส่วนใดอันเป็นการละเมิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การตีพิมพ์เพื่อจัดจำหน่ายในเชิงพาณิชย์ จะต้องได้รับอนุญาตจากผู้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรก่อนเท่านั้น

อารัมภบทผู้เขียน

ผู้มาเยือน เป็นเพียงเรื่องที่ตั้งขึ้นเท่านั้น หากจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล สماعม หรือเหตุการณ์จริงแต่ประการใด ก็นับว่าอัศจรรย์ยิ่ง เพราะเดิมทีมิได้ตั้งใจให้ข้องเกี่ยวใด ๆ ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

มิราญญ์

๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕

ความโกลาหลเกิดขึ้นหลังจากผู้นำพรรคฝ่ายค้านลุกขึ้นประท้วง การอภิปรายของท่านนายกรัฐมนตรี แต่ความโกลาหลนั้นมิได้มาจาก การใส่สูทหวัดหรือกระซอกเนกไทมาวางมวยกัน เพราะ ความโกลาหลนั้นเกิดขึ้นหลังจากที่จู่ ๆ ชายชุดดำกลุ่มหนึ่งได้พากันบุกกรูมาอยู่ที่ประชุมสภา และอุ้มตัวท่านนายกรัฐมนตรีไปต่อหน้าต่อตา ไม่มีใครสามารถช่วยเหลือท่านนายกรัฐมนตรีได้ ทุกคนได้แต่ยืนแข็งทื่อเป็นหิน ไม่สามารถขยับเขยื้อนอวัยวะส่วนใดของร่างกายได้ จะมีก็เพียงสายตาที่กรอกมองกันไปมา ทุกคนต่างคิดตรงกันว่าตนถูกวางยา อาจเป็นยาชาชนิดรุนแรงและเจ็บพลัน เพราะแม้แต่ลิ้นก็ยังแข็งขึ้น น้ำลายฝาดเผื่อนเสียนเหมือนนมก้อน สบู่ละลายในปากไม่อาจกระดกคลื่นปลดปล่อยเสียงตะโกนหรือร้องขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่อยู่ด้านนอกได้แต่อย่างใด เมื่อไม่มีใครสามารถช่วยอะไรได้ ก็จำเป็นต้องปล่อยให้กลุ่มชายชุดดำลงมือลงมือต่อไปอย่างอุกอาจ พวกมันไม่ปกปิดใบหน้า มีเพียงแว่นดำเท่านั้นใช้อำพรางสายตา พวกมันใช้ผ้าคาดตานายกรัฐมนตรีไว้ ท่านจึงไม่รู้ว่าตนกำลังถูกลักพาตัวไปแห่งหนไหน ไม่รู้แม้พวกมันประสงค์อะไร ท่านจึงได้แต่พุดคุยไปแค้น ๆ

“ทำแบบนี้จบไม่สวยแน่ รีบปล่อยผมตอนนี้ดีกว่า แล้วผมจะทำเป็นว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น”

แต่ดูท่าคำของท่านนายกรัฐมนตรีจะมีค่าไม่มากไปกว่ากลิ่นปาก
ท่านยังรู้สึกตัวเองยังขโยกเขยอกจากการแบกหาม และความรู้สึก
ต่อมาก็คือถูกโยนตัวลงบนเบาะนิ่ม ๆ

“ขอข้าย้อีกครั้ง ปล่อยผม แล้วผมจะถือว่าไม่เคยมีอะไร
เกิดขึ้น เพราะป่านี่ตำรวจคงปิดถนนทุกเส้นในละแวกนี้ไว้
หมดแล้ว พวกคุณไปไหนไม่รอดหรอก่อน...”

ไม่มีเสียงตอบใด ๆ จากกลุ่มชุดดำ ไม่มีแม้กระทั่งเสียงคิด
เครื่องรถยนต์อย่างที่ท่านคิด และไม่ว่าท่านจะขู่อะไรหรือจะพูด
ไปอย่างไรก็ไม่มีเสียงใด ๆ ได้ตอบกลับมาแม้แต่น้อย แน่นอนว่า
ท่านนายกรัฐมนตรีเองก็ไม่รู้ว่าพวกมันเป็นคนของใคร ขี้วโน
พรรคไหน ไม่รู้แม้กระทั่งพวกมันกำลังลักตัวท่านไปแห่งไหน
พวกมันจะฆ่าท่านหรือไม่ หรือพวกมันแค่จะเรียกค่าไถ่ ท่านคิด
ฟุ้งซ่านไปต่าง ๆ นานา ทว่าความคิดเหล่านั้นกระเด็นกระสาย
หายไปในความมืด สองตาของท่านถูกปิดสนิท มันทำให้ท่านรู้สึก
เหมือนตัวเองถูกจองจำในห้วงอวกาศเคว้งคว้าง ขณะที่เวลา
ภายนอกยังคงดำเนินต่อไป เวลาภายในใจท่านนายกรัฐมนตรีกลับ
ค่อย ๆ ดำเนินไปอย่างเนิบเบา เชื่องช้า และเนิ่นนาน ซึ่งก็นานเสีย
จนท่านไม่สามารถรับรู้เวลาที่แท้จริงได้ ท่านได้แต่เงิบ เงียบกระ
ท่านท่านเหมือนตกอยู่ในภวังค์ แต่แล้วก็มีเสียงเสียงหนึ่งสะกิด
ท่านขึ้นจากภวังค์อันดำมืดนั้น

“สวัสดี ท่านผู้ทรงเกียรติ...”

เสียงนั้นกังวานแปลก ฟังอย่างไรก็คล้ายเสียงก้องในโถงเปล่า หลังจากเสียงนั้นเงียบไปได้สักพัก ท่านนายกรัฐมนตรีก็ได้รับการปลดผ้าคาดตาออก จึงพบว่า มีชายชุดดำห้าคนยืนห้อมล้อมท่านในสถานที่อันแปลกตา เป็นห้องรโหฐานปราศจากบานประตูหรือหน้าต่าง มันอาจเป็นสถานที่ลับสักแห่ง ผนังโดยรอบเป็นสีเงินขวยงตียาวไว้ร้อยเชื่อมต่อ มองไปไม่มีการติดตั้งหลอดไฟสักดวง แต่ภายในห้องกลับมีแสงขาวเรื่อ นวลตา และท่านยังพบว่า ตัวเองนั่งอยู่บนเก้าอี้ทรงกรวยคว่ำ เบื้องหน้าเป็นชายอีกคนนั่งบนเก้าอี้ตัวใหญ่กว่า มีที่פקแขนและพนักพิงมั่งเมื่องจนดูเสมือนหนึ่งบัลลังก์

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน พวกคุณเป็นใคร อย่าบอกนะว่าเป็นรายการเรียลลิตี้อั๊กพาดั๊กนายก” ท่านนายกรัฐมนตรีพยายามไม่แสดงให้เห็นถึงความตระหนก “ผมจะบอกให้ว่ากล้องวงจรปิดที่สถาบันทักษิณหน้าพวกคุณไว้หมดแล้ว งานนี้รับรองไม่ขำแน่ เพราะงั้นผมจะพูดอีกครั้งเดียว ผมจะกำเป็นลึ้ม ๆ เรื่องนี้ชะงักปล่อยผม...”

พอได้ยินเข้าแบบนั้น ชายตรงหน้าจึงก้าวลงจากบัลลังก์ เขายื่นหน้าเข้ามาใกล้ท่านนายกรัฐมนตรี เขาเอ่ยด้วยเสียงทุ้มต่ำ “ที่บอกว่าบัณฑิตกโอบหน้าได้นะ ไซ่หน้าข้าพเจ้าใหม่...”

วินาทีนั้นหน้าหน้าเขาตึงปรี ไม่ช้าไม่นานมันก็ขยายอูม เหมือนลูกโป่งพองลมจนกระทั่งแตกโพละ! ท่านนายกรัฐมนตรี ตกใจถึงกับผงะเมื่อเห็นหัวอีกหัวกำลังงอกขึ้นมาจากคอด้วนกุด พร้อมนัยน์ตาแดงสดและเขียวโง้งงุ่ม

“...ใช่หรือนี่หรือเปล่า”

ท่านนายกรัฐมนตรีตัวสั่นเทา บัดนี้ชายอีกห้าคนที่ยื่นหอม ล้อมก็พากันงอกหัวสยงออกมาให้เห็นเช่นกัน มันคล้ายหัวของ ต๊กแตนยักษ์แต่ดูน่ากลัวกว่ามากนัก

“สะ...สัตว์ประหลาด พวกแกไม่ใช่คน!”

ท่านนายกรัฐมนตรีตระหนกแล้วว่าชายที่กลับไปนั่ง บัลลังก์ รวมทั้งพวกชุดดำที่ลักพาตัวท่านมา ล้วนหาใช่มนุษย์ไม่

“แก...พวกแกต้องการอะไร จะบุกโลกหรือ! ทำไมไม่ไป บุกอเมริกาก่อน!?”

“ใจเย็น ๆ สิท่านผู้ทรงเกียรติ อย่าเพิ่งลุกลน พวกเรามาจาก ดาวป่าดงกำ คาวของเราที่มีอารยธรรมยาวนานกว่าท่านมากนัก ปกครองด้วยระบอบป่าดงกำธิปไตย และสมัยหน้าจะมีการ เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนป่าดงกำ ซึ่งข้าพเจ้าจะแพ้การเลือกตั้งใน ครั้งนี้ไม่ได้

“แล้ว...แล้วทำไมต้องจับผมมาด้วย”

“ข้าพเจ้าขาดองค์ความรู้ในเกมการเมืองแบบลัทธิ”

“หมายความว่ายังไง ไอ้ที่ว่าขาด...”

“ที่ดวงดาวของข้าพเจ้า เพิ่งเปลี่ยนผ่านการปกครองมาสู่ระบอบใหม่ พุดไปแล้วปาดังกำธิปไตยก็ดูจะคล้ายกับระบอบของท่าน และข้าพเจ้าต้องชนะการเลือกตั้งสมัยหน้าเท่านั้น พินิจแล้ว ข้าพเจ้าต้องการตัวท่าน หรือจะพุดให้ถูกคือต้องการความรู้ในด้านการเมืองของท่าน ดังนั้นขอได้โปรด จงมาด้วยกัน มาเป็นมันสมองให้กับข้าพเจ้า”

“เดี๋ยว ๆ ผู้นำประเทศอื่นที่เขาเจริญแล้วก็มีตั้งเยอะแยะที่เป็นประชาธิปไตย แต่ผมนี้ คุณมตี ผมเป็นแก่นายกของประเทศที่หยุดพัฒนาแล้ว ทำไมคุณต้องจำเพาะว่าเป็นผมด้วย!”

“ข้าพเจ้าคอยเฝ้าสังเกตพวกท่านมานาน โดยเฉพาะกับวาทกรรมของพวกท่านที่ว่า ‘...ทำอะไรไม่แพ้ชาติใดในโลก’ ซึ่งหากพุดถึงในด้านของความรู้ความสามารถที่ข้าพเจ้าต้องการพึ่งพาท่าน มันก็น่าจะเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าหวังว่าท่านจะมีวิธีที่แนบเนียนที่สุดในโลก หรืออาจจะในจักรวาล เพื่อช่วยให้ข้าพเจ้าได้ชนะการเลือกตั้งสมัยต่อไป...”

“ป่วยการเปล่า ๆ ถึงเอาตัวผมไปก็ไม่มีความประโยชน์” ท่านนายกรัฐมนตรีเริ่มผ่อนคลาย เมื่อรู้ถึงจุดประสงค์การมาของเหล่าผู้มาเยือน

“ทำไมท่านถึงว่าไม่มีความประโยชน์?” เสียงถามมาจากบัลลังก์

“บอกตามตรง ผมก็แค่หุ่นเชิดที่แขวนป้ายนายกไว้เท่านั้น
พูดแค่นี้คงเข้าใจ...”

ผู้นำปาดังกำนันไปครู่ใหญ่คล้ายกับไม่คาดคิดมาก่อน จน
ที่สุดแล้วเขาก็เอ่ยขึ้น “งั้นท่านควรแนะนำคนอื่นให้ข้าพเจ้า”

“เอาแบบนั้นก็ได้...” จากนั้นท่านนายกรัฐมนตรีกໍได้รายชื่อ
ของพรรคฝ่ายค้านไปที่ละคน จนเป็นหลายสิบคน แล้วท่านก็นึ่ง
ไปครู่ใหญ่ก่อนจะพูดต่อ “จริง ๆ ยังมีอีกเยอะนะ เอาเป็นว่าเดี๋ย
ผมจะเขียนรายชื่อให้แล้วกันว่ามิใครบ้าง สนใจคนไหนก็เอาตัวเขา
ไปดาวคุณเลย เพื่อแผ่นดินจะสูงขึ้น”

“แผ่นดินสูงขึ้น?”

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอก ช่างเถอะ ขอกระดาษกับปากกาให้
ผมดีกว่า”

แต่พวกปาดังกำนันแต่กระดาษอิเล็กทรอนิกส์ ลักษณะคล้าย
แผ่นใสที่สามารถใช้นิ้วจิ้มและลากเขียน ซึ่งสามารถใช้แทน
กระดาษกับปากกาที่ท่านนายกรัฐมนตรีขอไปได้ ท่านจึงรับเอามา
ลากนิ้วชุกชกิชยิกอยู่นานสองนาน พยายามนึกถึงหน้าแต่ละคนไป
แล้วก็เขียนชื่อไปด้วย จนได้ครบตามที่พึงพอใจ

“เป็นร้อยคนเชียว แบบนี้จะเลือกอย่างไรดี แต่อืม...” ผู้นำ
ปาดังกำนันจรายชื่ออยู่นานสองนานถึงค่อยส่งกับลูกสมุนให้
ดำเนินการ

“ไปเอาตัวพวกนี้มาให้หมดทุกคน! อ่อ...อย่าลืมพาผู้ทรงเกียรติท่านนี้กลับไปยังสภาของเขาด้วย”

“ครับท่าน!”

“ข้าพเจ้าขอบคุณท่านมาก สหาย” ผู้นำป่าตั้งก้ากล่าวอำลา ขณะที่ชายชุดดำทั้งห้าขีดหัวเข้าไปในลำตัว หัวใหม่ที่มีลักษณะเหมือนสิริระมณุษย์สวมแว่นดำก็ผุดขึ้นมาจากลำคอ จากนั้นชายชุดดำทั้งหมดได้นำท่านนายกรัฐมนตรีกลับออกมาตามเส้นทางเดิมโดยไม่ใช้ผ้าคาดปิดตา และจากการพูดคุยก็ทำให้ท่านนายกรัฐมนตรีรู้ว่าตอนนี้กำลังอยู่บนอากาศยานสูงเหนือชั้นบรรยากาศ หนึ่งในชายชุดดำนำท่านไปขึ้นโดยสารยานลักษณะคล้ายแท่งปฐุฒแนวอนสีขาวทึบ ขนาดพอ ๆ กับรถตู้หนึ่งคันแต่ภายในไม่คับแคบนัก ประเมินด้วยสายตาแล้วน่าจะออกแบบมาให้ นั่งได้ราวสิบห้าถึงยี่สิบคน

ประตูด้านข้างเลื่อนออก ท่านนายกรัฐมนตรีขึ้นไปนั่งยังที่นั่งหน้าสุดของแท่งปฐุฒ ชายชุดดำเข้าประจำที่นั่งนักบินซึ่งอยู่ท้ายสุด ครั้นมองผ่านฝาครอบออกไปนอกแท่งปฐุฒ ท่านนายกรัฐมนตรีเห็นชายชุดดำคนอื่น ๆ กำลังแยกย้ายไปโดยสารพาหนะแท่งปฐุฒกันคนละลำเช่นกัน จากนั้นท่านเอี้ยวหลังไปถามนักบินที่ท้ายลำ

“ไอนี่สินะ...ที่พาผมขึ้นมาที่แรก” ท่านจำสัมผัสนุ่ม ๆ ของ

เบาะนั่งได้ “ร่อนลง ไปกลางเมืองแล้วคนอื่นเขาจะไม่ตกใจหรือ”

ทว่านักบินตอบไม่ตรงคำถาม เขาว่า “ท่านจะถึงที่หมายในไม่ช้าครับ”

ท่านนายกรัฐมนตรียกไหล่ ทำท่าเหมือนตนไม่น่าถามอะไรเป็น ๆ เพราะดูจากเทคโนโลยีของพวกเขาแล้วก็เอาได้ไม่ยาก ว่าคงไม่แปลกถ้ายานแค็ปซูลลำนี้จะมีระบบพรางตัวติดตั้งมาด้วย ท่านคิดว่าท่านเอาถูกจึงละความสนใจแล้วหันกลับมาพิงพนักตามเดิม เมื่อยานแค็ปซูลถูกปล่อยออกจากยานแม่และเหาะไปด้วยความเร็วสูง ท่านแน่ใจว่าไม่ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ ไม่รู้สึกถึงแม้กระทั่งแรงต้าน ไม่มีแม้แต่แรงไหวใด ๆ ท่านรู้สึกเหมือนนั่งอยู่บนเก้าอี้หนึ่ง ๆ ไม่ช้าไม่นานยานแค็ปซูลก็ลงจอดเหนืออาคารฟ้าอาคารรัฐสภา หลังจากชายชุดดำซึ่งทำหน้าที่นักบินได้แจ้งให้ทราบว่าจะถึงที่หมายโดยสวัสดิภาพแล้ว ประตูยานด้านข้างจึงเลื่อนเปิดให้ท่านนายกรัฐมนตรีได้ก้าวออกมารับไอระอุจากแสงแดด ท่านมองลงไปเบื้องล่างเห็นรถแออัดเต็มถนน เสียงการจราจรเซ็งแซ่ฟังกุ้นหูและตึกกรมบ้านช่องเรียงรายอย่างไร้ระเบียบก็ดูคุ้นตา ก็ทำให้มั่นใจได้ว่ากลับมาถึงที่หมายแล้วอย่างแน่นอน โดยที่ท่านไม่ได้ฝันไป

“เอ่อ นี่...” ท่านนายกรัฐมนตรีเหลียวกลับไปตั้งใจจะถามอะไรบางอย่าง ทว่ายานแค็ปซูลนั้นหายไปแล้วอย่างเงิบเงียบ

ท่านได้แต่ยกไหล่พลางพูดกับตัวเอง “เอ่อ...ช่างเถอะ สงสัยจะรีบไปตามพวกที่อยู่ในรายชื่อ”

ท่านนายกรัฐมนตรีใช้เวลาเกือบทั้งวันอยู่บนคาตฟ้า หยิบหูหรีจากกระเป๋าในเสื้อสูทออกมาสูบบแบบมวนต่อมวน กระทั่งดวงอาทิตย์ทำท่าจะลับขอบฟ้า ท่านจึงลงจากคาตฟ้ากลับเข้าไปในตัวอาคารมุ่งตรงไปยังห้องประชุมสภา เมื่อเดินเข้าห้องประชุมมาแล้ว ท่านไปหยุดนั่งอยู่ที่กลางห้อง ท่านหลับตา พลังสุดหายใจลึก ๆ เวลานี้นอกจากท่านแล้วไม่มีใครอื่นอยู่ในห้องทรง โค้งอัน โอ โลงนี้ และคงไม่มีไปอีกสักกระยะ ท่านแทบจินตนาการไม่ออกเลยว่าเหล่าผู้ทรงเกียรติในรายชื่อนั้นจะไปรับใช้พวกมนุษย์ป่าดงก้ำอิท่าไหน แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับการที่นักการเมืองหัวเก่าล้ำสมัยในสายตาท่าน กำลังจะถูกเนรเทศออกจากโลกไปในชั่วข้ามคืน ท่านยิ้มอย่างพึงใจ ต่อไปจะเป็นยุคสมัยที่มีแต่นักการเมืองหนุ่มสาวผู้เป็นตัวแทนของคนรุ่นใหม่ และมันคงจะเป็นการเมืองในอุดมคติตามที่ท่านเคยวาดฝันไว้เหมือนครั้งแรกที่ได้ก้าวเข้าสู่เส้นทางสายนี้ น่าขอบคุณสหายผู้มาเยือน...

เป็นเวลากว่าสิบปีแล้วที่การเมืองของไทยก้าวเข้าสู่ยุคใหม่ การเมืองแบบหลังสมัยใหม่นิยม เปิดกว้างทางความคิด ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพที่จะพูดหรือแสดงความคิดเห็นกันอย่างเท่าเทียม

รวมถึงท่านนายกรัฐมนตรีเองก็ดำรงตำแหน่งมาติดต่อกันถึงสมัยที่สาม หนะการเลือกตั้งมาโดยตลอด ท่านพอใจกับภาพการเมืองที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ทุกอย่างเป็นประชาธิปไตยเต็มใบและภาคประชาชนเองก็มีกระบวนการตรวจสอบนักการเมืองที่เข้มแข็งขึ้น การทุจริตลดลงอย่างเห็นได้ชัด ประเทศชาติกำลังพัฒนาไปอย่างพลวัต ท่านนายกรัฐมนตรีเองก็ตั้งความหวังไว้ว่าก่อนจะหมดวาระสมัยนี้ ท่านต้องผลักดันประเทศให้พ้นจากอันดับรั้งท้ายในกลุ่มประชาคมอาเซียน

ในยามที่ท่านต้องการผ่อนคลาย ท่านจะหาเวลาขึ้นมาสูบบุหรี่ที่ศาลาฟ้าดีรัฐสภา วันนี้ก็เช่นกัน ท่านใช้เวลาระหว่างพักการประชุมสามสิบนาทีขึ้นมาเหมือนเช่นเคย ใจนึกขอบคุณเหล่าผู้มาเยือนเมื่อครั้งนั้น หากเป็นไปได้ท่านอยากพบพวกเขาอีกสักครั้ง อย่างไม่ตรี ขณะที่ท่านกำลังขบคิดไปเรื่อยเปื่อย ท่านแหงนหน้ามองท้องฟ้าด้วยความฉงนฉงาย ภู ๆ กลุ่มเมฆเบื่องบนพลันขมวดม้วนเป็นวงก้นหอย ชั่วครู่ที่ท่านรู้สึกถึงบรรยากาศบิดเบี้ยว และพริบตาเดียวยานรูปทรงแค้ปซูลก็พลันปรากฏต่อหน้า ท่านจำได้ดีสีของมันขาวทึบ ท่านมองไปรอบ ๆ ไม่เห็นลำอื่น คงมาแค่ลำเดียว กระทั่งประตูข้างเลื่อนเปิดให้เห็นผู้ที่โดยสารมาค้ำานใน ท่านนายกรัฐมนตรีจึงรีบวิ่งเข้าไปใกล้ ท่านคลี่ยิ้ม ไซ้พวกเขาจริง ๆ พวกเขา นั่งมากันเต็มลำ และหนึ่งในนั้นได้ก้าวออกมาทักทายท่าน

“สวัสดิ์ ท่านผู้ทรงเกียรติ หวังว่าท่านยังจำข้าพเจ้าได้”

ท่านนายกรัฐมนตรีสารภาพกับตัวเองว่าจำไม่ได้ เพราะเข้าไปในยานแค๊ปซูลมีพวกเขาโดยสารกันมาเต็มลำ และดูอย่างไรพวกเขาก็มีใบหน้าละม้ายกับตึกแดนที่แกะออกมาจากพิมพ์เดียวกันทั้งหมด กระนั้นท่านก็สู้เดาไปว่าน่าจะเป็นผู้นำป่าตั้งก้านเดียวกับที่เคยเห็นตอนนั่งบนบัลลังก์

“เป็นท่านนั่นเอง” ท่านนายกรัฐมนตรีกล่าวทักแค้น ๆ

จากนั้นผู้มาเยือนได้แจ้งจุดประสงค์ของการมาในครั้งนี้

“ข้าพเจ้าถือท่านเป็นสหายคนหนึ่ง และข้าพเจ้ามายังโลกด้วยความเร่งด่วน”

“เร่งด่วน?”

“ข้าพเจ้ามั่นใจว่าท่านยังจำเรื่องที่ข้าพเจ้าเคยมาขอความช่วยเหลือเมื่อราวสิบปีก่อนได้”

“ใช่ ผมจำได้ดีเชียวล่ะ”

“ข้าพเจ้าตื่นตาตื่นใจมาก เพราะแต่ละคนที่ท่านได้แนะนำให้ฉัน แต่ละคนมีองค์ความรู้และกลการเมืองแบบพลิกแพลงมากมาย จนที่สุดก็ทำให้พวกเราได้ช่วยในการจัดตั้งสถาปนาตั้งก้าน”

ท่านนายกรัฐมนตรียิ้มกว้าง “ผมยินดีกับคุณด้วย สหาย”

“แต่ข้าพเจ้าก็ไม่นึกเลยว่าพวกนั้นจะเหนือความคาดหมาย”

“เหนือความคาดหมาย...” ท่านนายกรัฐมนตรีขมวดหัวคิ้ว

“มันหมายความว่ายังไงไอ้ที่ว่า....”

“หมายถึง ในฉากหน้าพวกเขาแสร้งสนับสนุนข้าพเจ้า แต่ในทางลับหลังแล้ว พวกเขาแอบไปเข้าพวกกับฝ่ายค้านและดังกองทัพเข้ามามีส่วนในผลประโยชน์ บิบบข้าพเจ้าด้วยเกมนอกสภาจนที่สุดแล้วรัฐบาลของข้าพเจ้าถูกล้มล้าง ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนบนดาวของข้าพเจ้า ในภาษาของข้าพเจ้าไม่มีคำศัพท์นิยามเหตุการณ์ในลักษณะนี้จึงไม่รู้จะอธิบายแก่ท่านอย่างไร ตอนนี้ข้าพเจ้าและครอบครัวถูกเนรเทศ และกำลังอยู่ในระหว่างหาดาวดวงใหม่สำหรับใช้เป็นสถานตั้งถ้ำทางการเมือง”

“จ้ะ พวกท่านก็อยู่ที่โลกเลยสิ ด้วยอำนาจที่ผมมี ผมสามารถหาสถานที่ลับให้พวกท่านอยู่กันได้สบาย ๆ ทั้งครอบครัวจะอยู่นานแค่ไหนก็ได้”

“ขอบคุณ แต่คงไม่ได้หรือสหราชอาณาจักร ขี้พเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้าเองก็เห็นที่จะต้องรีบไปยังดาวอื่น”

“อ้าว” ท่านนายกรัฐมนตรีหญิงนงนายน พวกเขาไม่ยอมรับไมตรีที่หยิบยื่น

ผู้นำป่าตั้งก้ากล่าวอ้อลาและเดินกลับไปขึ้นยานแค๊ปซูลโดยก่อนประตูยานจะเลื่อนปิด เขาได้บอกกล่าวแก่ท่านนายกรัฐมนตรี

“เวลานี้ คนของท่านอยู่เบื้องหลังการผลักดันให้สภามีมติ

เห็นชอบกับนโยบายสงครามกาแล็กซีต่อไปจะเป็นยุคล่าอาณานิคมอวกาศ” ซึ่งในวินาทีสุดท้ายก่อนประตูจะปิดสนิท ผู้นำปาดังก้ำได้กล่าวเตือนอีกครั้งด้วยความจริงใจ “บุคคลตามรายชื่อที่ท่านเคยแนะนำเมื่อครั้งนั้น บัดนี้พวกเขาได้เคลื่อนกำลังและเตรียมจะบุกโลกอยู่ในไม่ช้า...สหาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านโชคดี”

ยานแค็ปซูลเหินขึ้นสู่ฟากฟ้าเหนือชั้นบรรยากาศ บุหรีร่วงจากปากท่านนายกรัฐมนตรี ท่านร้องออกมาแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“FU*K#!”

